

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 992/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиље В.Ж. из М., чији је пуномоћник С.К., адвокат из Б., против тужене Градске општине Младеновац – Општинска управа Градске општине Младеновац, коју заступа Јавно правобранилаштво Градске општине Младеновац, ради поништаја решења о нераспоређивању и престанку радног односа и исплати изостале зараде, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 102/13 од 26.02.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 102/13 од 26.02.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 102/13 од 26.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Младеновцу П1 1353/10 од 16.10.2012. године, којом је, ставом првим изреке, одбачена као неблаговремена тужба којом је тужилца тражила да се као незаконито поништи решење о нераспоређивању тужиље бр. III-08-120-14/2010 од 11.01.2010. године, док је ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се као незаконито поништи решење тужене бр. III-08-118-2/201 од 26.02.2010. године, којим је тужилци престао радни однос, а да се тужена обавезе да тужилцу врати на рад и распореди је на исто или друго радно место које одговара њеним квалификацијама и радним способностима и исплати јој изостале зараде од 978.928,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом по доспелости до исплате и изврши обрачун и уплату припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО. Тужилца је обавезана да туженој

накнади трошкове поступка од 133.000,00 динара, док је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 1. сада важећег ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ранијег ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене Општинске управе радила на пословима Решењем начелника Управе од 11.01.2010. године, утврђено је да тужила остаје нераспоређена од 09.01.2010. године, уз право на плаћено одсуство од 45 дана, почев од 09.01.2010. године, ради тражења новог запослења. Решење о нераспоређивању уручено је тужили 12.01.2010. године, са поуком да у року од 90 дана, против тог решења може покренути судски спор. Решењем истог органа од 26.02.2010. године, тужили је престао радни однос са 28.02.2010. године, уз утврђено право на отпремнину, сагласно члану 158. и 159. Закона о раду, која јој је исплаћена са даном престанка радног односа. И у том решењу тужили је дата иста правна поука. Тужбом поднетом суду 24.05.2010. године, тужила је захтевала оцену законитости оба наведена решења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су тужбу тужиле у делу захтева за поништај решења о нераспоређивању од 11.01.2010. године, одбацили као неблагоприятну, а захтев за поништај решења о престанку радног односа, одбили. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Иако је према одредби члана 71. Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС" бр. 48/91, са изменама и допунама), који се у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе сходно примењује на основу члана 189. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/2005) прописана двостепеност у остваривању и заштити права запослених у државним органима, побијаним решењем о нераспоређивању и престанку радног односа тужили је дата погрешна правна поука упућивањем да против тих решења може покренути судски спор у року од 90 дана, како је то прописано за судску заштиту у односу на запослене у општем радно-правном режиму. Међутим, када се ради о решењу о нераспоређивању, тужила није поступила ни у складу са погрешном правном поуком, већ је тужбу суду поднела по истеку рока од 90 дана, на који начин је изгубила могућност да се законитост тог решења цени у покренутом судском поступку. Како тужила није поступила ни по Закону, (члан 71. Закона о радним односима у државним органима), ни по погрешном упутству, нижестепени судови су поштујући правило из одредбе члана 200. став 4. Закона о

општем управном поступку, правилно тужбу тужиље у том делу одбацили као неблаговремену.

Како је тужиља правноснажним решењем од 11.01.2010.године, остала нераспоређена, њој је законито на основу члана 65.став 1.и 4. Закона о радним односима у државним органима,након исплате отпремнине,престао радни однос,па није основан ни њен захтев за враћање на рад, накнаду штете и уплату доприноса за ПИО.

Тужиља у ревизији понавља да је решење о нераспоређивању незаконито, јер је донето на основу Правилника о организацији и систематизацији радних места који није ступио на правну снагу у време његовог доношења, па је самим тим незаконит и отказ који је уследио. Ова чињеница није од утицаја на другачије пресуђење,јер је тужиља пропуштањем рока за судску заштиту (који је преклузивног карактера) изгубила могућност да се побијано решење о нераспоређивању оцењује у судском поступку. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 405. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**